

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 4801/23
25.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судија Снежане Илић и Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, ул. Његошева бр. 84, против туженог Стечајна маса ВЕРАНО-МОТОРС доо у стечају Београд, ул. Војводе Степе бр. 352, кога заступа Игор Ивановић, адвокат из, ул., са умешачем на страни туженог Vegetoulos доо Нови Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 86а, кога заступа АОД Мотика и партнери, Београд, ул. Таковска бр. 33/2, ради утврђивања потраживања, вредност предмета спора 455.565.446,85 динара, одлучујући о жалбама тужиоца, туженог и умешача, изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду П 2816/21 од 13.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.07.2024. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиоца, туженог и умешача као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 2816/21 од 13.07.2023. године у ставовима I, II, IV и V изреке пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке утврђено је потраживање тужиоца према туженом као солидарном дужником над Стечајном масом Бета-23 у стечају Београд у износу од 440.503.591,32 динара са законском затезном каматом од 19.10.2015. године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев да се утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 12.237.757,61 динар са законском затезном каматом од 19.10.2015. године до исплате. Ставом III исплате одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 2.824.097,91 динар са законском затезном каматом од 19.10.2015. године до исплате. Ставом IV изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.220.000,00 динара, а ставом V изреке одбијен је захтев умешача да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка.

Благовременом жалбом тужени побија првостепену пресуду у ставовима I и IV изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о

парничном поступку, наводећи да побијана пресуда има недостатке због којих се не може испитати, те да је изрека пресуде неразумљива и противречна разлозима пресуде. Истиче да није правилан закључак првостепеног суда да је тужени и даље носилац обавеза из уговора о закупу грађевинског земљишта, који је био закључен на период од 50 година, по коме је тужени био уписани корисник парцеле поводом које је уговор закључен, будући да је право коришћења предметне парцеле тужени пренео на инвеститора Бета-23 доо Београд. Истиче да су сада у катастру непокретности као корисници предметне катастарске парцеле уписани Институција за изградњу и управљање некретнинама доо и АИК Банка ад, из чега се може закључити да је закупнина плаћена у смислу члана 103. Закона о планирању и изградњи. Сматра да је погрешан закључак првостепеног суда да је тужени задржао статус закупца грађевинског земљишта и после преноса права коришћења, те да има обавезу плаћања закупнине после отварања стечајног поступка као једнократну обавезу која је доспела даном отварања стечајног поступка. Наводи да је тиме повређено начело једнаке вредности узајамних давања у смислу члана 15. Закона о облигационим односима. Побијајући и одлуку о трошковима поступка, предлаже да Привредни апелациони суд преиначи или укине првостепену пресуду.

Благовременом жалбом тужилац побија исту пресуду у ставу II изреке, указујући на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Наводи да је првостепени суд погрешно применио материјално право, одредбу члана 375. Закона о облигационим односима, закључујући да тужиочево потраживање по основу закупнине застарева за три године. Истиче да је у конкретном случају требало применити члан 371. Закона о облигационим односима, који прописује општи рок застарелости, јер је предметни уговор о закупу грађевинског земљишта уговор којим је јавно земљиште дато у дугорочни закуп туженом, а који по својој правној природи представља уговор о купопродаји грађевинског земљишта на рате, на шта упућује и одредба члана 103. Закона о планирању и изградњи. Последица закључења уговора о закупу грађевинског земљишта је управо стицање права на изграђеном објекту и земљишту које је претходно дато у закуп, па овај уговор има елементе купопродаје, на основу кога се стичу одређена стварна права. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи првостепену пресуду у ставу II изреке и усвоји тужбени захтев.

Благовременом жалбом умешач побија одлуку о трошковима поступка, садржану у ставу V изреке пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања. Истиче да је умешач ступио у овај парнични поступак и предузимао парничне радње у циљу утврђивања неоснованости тужбеног захтева по уговору, по коме су тужени и умешач били солидарно одговорни за обавезе, те да је активно учествовао у овом поступку, тако што је подносио поднеске којима је заправо предузимао радње уместо туженог. Стога сматра да има право на накнаду трошкова овог поступка, па предлаже да Привредни апелациони суд преиначи став V изреке првостепене пресуде или исти укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговори на жалбе нису поднети.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалбе тужиоца, туженог и умешача нису основане.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се без основа указује

жалбама тужиоца и туженог. Побијана пресуда је јасна и садржи разлоге о свим битним чињеницама, који су у складу са изведеним доказима и стањем у списима.

Предмет тужбеног захтева је утврђење основаности тужиочевог потраживања у износу од 452.741.348,93 динара по основу Уговора о закупу осталог грађевинског земљишта у државној својини бр. 43804/16423-II-3 од 07.12.2004. године.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац и тужени су закључили Уговор о закупу осталог грађевинског земљишта у државној својини број 438040/16423-II-3 дана 07.12.2004. године којим је регулисано плаћање закупнине и накнаде за уређење грађевинског земљишта у вези са изградњом пословног центра у Блоку 23 на Новом Београду на углу улица Пролетерске солидарности и Булевар Арсенија Чарнојевића. Овим уговором туженом је дато грађевинско земљиште на кат. парцели број 2833/2 КО Нови Београд на период од 50 година, а тужени је преузео обавезу плаћања уговорене закупнине уз обавезну ревизију закупнине по истеку петогодишњег периода трајања уговора, а по потреби и раније. У време закључења уговора тужени је у катастру непокретности био уписан као ималац права коришћења предметне катастарске парцеле, а уговором се обавезао да изгради објекат у планираној површини и намени. Дана 16.07.2008. године закључен је Анекс напред наведеног уговора, чији је потписник поред парничних странака било и привредно друштво Бета-23 доо Београд, коме је од стране надлежног секретаријата дана 10.04.2008. године издато решење о одобрењу за градњу, па је као инвеститор градње пословног центра у Блоку 23 приступио обавези плаћања закупнине према тужиоцу солидарно са туженим, а преузео је обавезу плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта која терети инвеститора. Ово привредно друштво Бета-23 доо Београд на дан 06.04.2017. године било је уписано као корисник катастарске парцеле број 2833/2 КО Нови Београд у државној својини. Тужиоцу је у целини исплаћена накнада за уређење грађевинског земљишта, док обавезе туженог и привредног друштва Бета-23 доо Београд по основу закупнине грађевинског земљишта у државној својини, нису испуњене.

Првостепени суд утврђује да је над друштвом Бета-23 доо Београд решењем Привредног суда у Београду Ст 303/15 од 26.10.2015. године отворен стечајни поступак, а тужиоцу је по поднетој пријави потраживања у том стечајном поступку, закључком од 06.04.2016. године признато пријављено потраживање у износу од 496.280.993,23 динара по основу Анекса од 16.07.2008. године. Над туженим је такође решењем Привредног суда у Београду Ст 240/15 од 19.10.2015. године отворен стечајни поступак у коме је тужилац пријавио своје новчано потраживање по основу неплаћених закупнина у периоду од новембра месеца 2011. године до октобра месеца 2015. године, односно до дана отварања стечајног поступка у износу од 46.126.932,53 динара и потраживање на име недоспелих 468 закупнина у износу од 440.503.591,32 динара. Тужиочево потраживање је у стечајном поступку делимично оспорено и то за износ од 15.061.855,52 динара по основу закупнина доспелих до дана отварања стечајног поступка и у износу од 440.503.591,32 динара по основу закупнина које би доспевале након отварања стечајног поступка. У првостепеном поступку изведен је доказ вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, па из налаза и мишљења вештака првостепени суд утврђује да тужиочево потраживање по уговору од 07.12.2004. године са анексом од 16.07.2008. године по основу неисплаћених, а доспелих закупнина до дана отварања стечајног поступка износи 46.126.923,53 динара, од ког износа је у стечајном поступку оспорено потраживање у износу од 15.061.855,53 динара, док потраживање недоспелих закупнина на дан отварања стечајног поступка износи 440.503.591,32 динара. Како је правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 6229/16 од 22.12.2017. године утврђено потраживање тужиоца у износу од

2.824.097,91 динар са припадајућом законском затезном каматом, а којим износом су обухваћене три месечне закупнине доспеле до дана отварања стечајног поступка над туженим по уговору од 07.12.2004. године, првостепени суд је расправљао о основаности тужбеног захтева који износи 452.741.348,94 динара од чега је тужбени захтев од 12.237.757,61 динар по основу закупнина доспелих до дана отварања стечајног поступка, а у преосталом делу се односи на закупнине које су доспевале након отварања стечајног поступка.

Оценом изведених доказа првостепени суд закључује да тужбени захтев није основан у делу којим се тражи утврђење потраживања у износу од 12.237.797,61 динар по основу закупнина које су доспеле пре покретања стечајног поступка из разлога што је тужиочево потраживање у овом делу застарело. Првостепени суд образлаже да је тужилац поднео пријаву потраживања 23.02.2016. године, да су предметне закупнине доспеле у периоду од новембра 2011. године до фебруара 2013. године, тачније 10.02.2013. године. Применом члана 375. Закона о облигационим односима, закључује да је од доспелости последње закупнине па до подношења пријаве потраживања протекао трогодишњи рок застарелости прописан наведеном законском одредбом.

У преосталом делу првостепени суд налази да је тужбени захтев основан, образлажући да је тужени био уписан као корисник предметне катастарске парцеле на основу решења Извршног одбора Скупштине града Београда од 09.12.1997. године, којим му је додељено ради изградње пословног објекта предметно земљиште, да се дописом од 21.04.2004. године обратио тужиоцу са захтевом да настави коришћење земљишта по основу уговора о закупу, те да је након одобрења закључења овог уговора, тужилац са туженом закључио Уговор о закупу осталог грађевинског земљишта у државној својини бр. 43804/16423-II-3 дана 07.12.2004. године, на период од 50 година, а којим је тужени преузео обавезу плаћања закупнине и накнаде за уређење грађевинског земљишта. Првостепени суд полази од одредаба Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“ број 47/03), који је био на снази у време закључења уговора о закупу, па закључује да је тужени као носилац права коришћења земљишта у државној својини закључио са тужиоцем уговор о закупу, будући да није започео градњу објекта у року који је био предвиђен тада важећим Законом о планирању и изградњи, а како му право коришћења не би престало у складу са чланом 86. став 4. тог закона. На захтев туженог закључен је Анекс уговора о закупу дана 16.07.2008. године, којим су редефинисане обавезе по основу закупнине и висине накнаде за уређење грађевинског земљишта, те који је поред парничних странака закључило и привредно друштво Бета-23 доо Београд као инвеститор коме је издато решење о одобрењу за градњу 19.03.2008. године. Како је тужени задржао статус закупца и обавезу плаћања закупнине, док је Бета-23 доо Београд као инвеститор преузео обавезу плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта, а приступио дугу по основу обавезе плаћања закупнине, овим анексом је предвиђена солидарна одговорност туженог и инвеститора према тужиоцу за обавезе по основу закупнине. Првостепени суд закључује да је тужени располагао додељеним правом коришћења које је према тада важећем закону било у промету у корист Бета-23 доо Београд, али је задржао статус закупца грађевинског земљишта и по ступању на снагу Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“ број 72/09) не користивши се правом из члана 101. овог закона, да услед промене власника објекта који се гради на грађевинском земљишту које је предмет закупа, на његово место ступи инвеститор градње и корисник парцеле. На предметној грађевинској парцели дана 05.02.2008. године пријављено је извођење радова, затим је дана 11.03.2010. године привредном друштву Бета-23 доо Београд издато решење о одобрењу за извођење радова, а у стечајном поступку над Бета-23 доо Београд, приликом продаје стечајног дужника као

правног лица, као најважнија имовина тог правног лица, назначен је пословни простор - објекат у изградњи на кат. парцели број 2833/2 КО Нови Београд са уписаним правом коришћења. На наведеној катастарској парцели уписан је објекат - зграда пословних услуга по Закону о озакоњењу објеката, а као власници објекта са заједничком својином уписани су Институција за изградњу и управљање некретнинама доо Београд и АИК Банка ад, који су уписани и као носиоци права коришћења на парцели у државној својини. Из наведеног првостепени суд закључује да је предметни објекат изграђен и да је извршено његово озакоњење. Имајући у виду наведено, првостепени суд закључује да постоји обавеза туженог према тужиоцу по основу 468 месечних закупнина, колико их има у периоду код отварања стечајног поступка до истека уговореног трајања уговора о закупу, будући да је тужени задржао статус закупца грађевинског земљишта катастарске парцеле број 2833/2 КО Нови Београд, за коју нису исплаћене закупнине за период на који уговор гласи. Образлаже да се обавеза туженог заснива на члану 101. став 4. Закона о планирању и изградњи, а да ова обавеза представља једнократну обавезу у смислу члана 81. став 2. Закона о стечају. Утврђује да је основано тужиочево потраживање према туженом, као солидарном дужнику, будући да је тужиочево потраживање по основу закупнине утврђено и у стечајном поступку који се води сада против Стечајне масе Бета-23 доо Београд у стечају, а да до закључења главне расправе, ово потраживање тужиоцу није намирено у стечајном поступку.

Првостепени суд је одбио захтев умешача за накнаду трошкова поступка применом члана 153. став 5. Закона о парничном поступку, образлажући да умешач нема право на накнаду трошкова од противне стране, јер није предузимао парничне радње уместо странке којој се придружио.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев усвојио и утврдио тужиочево потраживање у износу од 440.503.591,32 динара са законском затезном каматом од 19.10.2015. године до исплате. Тужени је на основу решења Извршног одбора Скупштине града Београда од 09.12.1997. године био корисник земљишта на катастарској парцели 2833/2 КО Нови Београд, која му је додељена ради изградње пословног објекта, па је након доношења Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“ број 47/03), а имајући у виду да није започео градњу објекта у року који је предвиђен тада важећим прописима, са тужиоцем закључио Уговор о закупу осталог грађевинског земљишта у државној својини број 43804/16423-II-3 дана 07.12.2004. године на период од 50 година, преузевши обавезу плаћања закупнине и накнаде за уређење грађевинског земљишта. Тужени је након тога располагао правом коришћења у корист привредног друштва Бета-23 доо Београд, коме је као инвеститору издато одобрења за изградњу на предметној катастарској парцели. Дана 16.07.2008. године закључен је Анекс уговора о закупу, којим су регулисани међусобни односи парничних странака, али је наведеним уговором привредно друштво Бета-23 доо Београд приступило дугу туженог по основу закупнине, а преузело дуг туженог по основу накнаде за уређење грађевинског земљишта и преузету обавезу измирило тужиоцу. Овим Анексом предвиђена је солидарна одговорност туженог и привредног друштва Бета-23 доо Београд за обавезе по основу закупнине према тужиоцу. Ценећи садржину Анекса уговора о закупу, првостепени суд правилно закључује да није дошло до измене уговора о закупу у смислу да је привредно друштво Бета-23 доо Београд ступило на место закупца уместо туженог, нити је закључен нови уговор о закупу између тужиоца и Бета-23 доо Београд, већ је тужени задржао статус закупца под условима који су дефинисани уговором од 07.12.2004. године са анексом од 16.07.2008. године.

Првостепени суд правилно утврђује правну природу уговора који су парничне странке закључиле, а који је био на снази и у тренутку отварања стечајног поступка над туженим. Првостепени суд на наведени уговор правилно примењује одредбе Закона о планирању и изградњи, будући да је чланом 568. Закона о облигационим односима прописано да се одредбе тог закона неће примењивати на закупе који су уређени посебним прописима. У питању је уговор о закупу грађевинског земљишта у јавној својини, који је регулисан посебним законом, а који је са тужилац са туженим закључио ради изградње објекта на катастарској парцели која је предмет уговора о закупу. Овај уговор не предвиђа обавезу туженог да закупљену ствар употребљава и по истеку уговореног периода закупа исту врати тужиоцу у неизмењеном стању. Напротив, овај уговор предвиђа да тужени, који је претходно био носилац права коришћења предметне катастарске парцеле, исту настави да користи по основу уговора о закупу ради изградње пословног објекта и паркинг простора, без обавезе да исту врати тужиоцу након истека периода закупа. Уговорена закупнина на период од 50 година заправо има за циљ исплату тужиоцу цене земљишта у јавној својини, будући да се у складу са чланом 103. Закона о планирању и изградњи, по захтеву закупца - власника објекта или дела објекта, утврђује право својине на грађевинском земљишту без накнаде, ако је у целости исплаћен износ закупнине за период на који уговор о закупу гласи, с тим да тај период не може бити мањи од 50 година. Произлази да је у питању уговор о закупу са елементима уговора о продаји непокретности, који се закључује под посебним условима које прописује Влада Републике Србије, те на који се не примењују одредбе Закона о облигационим односима. У конкретном случају, туженом је првобитно додељено право коришћења земљишта у државној својини ради изградње, затим му је одобрено закључење уговора о закупу ради изградње, а анексом му је издата и клаузула интабулати, што значи да би на предмету закупа, по исплати закупнине за уговорени период, да је био инвеститор изградње објекта, стекао право својине на предметном земљишту. Тужилац је располагао правом коришћења и изградње на предметној парцели у корист трећег лице, које је градњу и отпочело у својству инвеститора и корисника предметне парцеле, али уговор о закупу није пренет на ово треће лице. Стога правилно првостепени суд закључује да је тужени у обавези према тужиоцу за износ свих закупнина за целокупан уговорени период закупа.

С обзиром на утврђену правну природу предметног уговора на коме тужилац заснива тужбени захтев, првостепени суд је правилно применио члан 81. став 2. Закона о стечају, закључујући да тужилац отварањем стечајног поступка над туженим, има једнократно новчано потраживање, које доспело даном отварања стечајног поступка. Са друге стране, правилан је закључак првостепеног суда да нема места примени члана 99. Закона о стечају, који регулише важеће уговора о закупу непокретности након отварања стечајног поступка, а који се односи на уговоре о закупу који су регулисани Законом о облигационим односима, што предметни уговор није. Предметни уговор о закупу има елементе стварно правног односа, на основу кога се стичу одређена стварна права протеклом периода на који је предметни уговор закључен, те имајући у виду одредбе самог уговора, на наведени уговор примењују се одредбе посебног закона Закона о планирању и изградњи, а тиме је искључена примена члана 99. Закона о стечају.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су жалбени наводи туженог, да тужени не може на катастарској парцели стећи стварна права, јер је продат као правно лице у стечајном поступку, а изграђени објекти су у својини трећег лица. Тужени је располагао правом коришћења предметне катастарске парцеле, као и правом изградње које је пренео на друго привредно друштво Бета-23 доо Београд, те из тог разлога не може остварити право предвиђено чланом 103. Закона о планирању и изградњи.

Тужени је приликом оваквог располагања могао остварити накнаду за уступљено право, а у смислу члана 101. Закона о планирању и изградњи могао је тражити измену уговора о закупу, на основу чега би дошло до промене закупца. На тај начин би тужени био ослобођен даљих обавеза по основу закупнине. Међутим, тужени овакву измену уговора о закупу није тражио, нити је исти измењен, па се његова обавеза заснива на уговору о дугорочном закупу који је са тужиоцем закључио и који је био на снази и моменту отварања стечајног поступка над туженим.

Ово су разлози због којих је првостепена пресуда потврђена у ставу I изреке.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио за износ од 12.237.757,61 динар са припадајућом законском затезном каматом. Првостепени суд је правилно закључио да је тужиочево потраживање у овом износу по основу закупнина доспелих до дана отварања стечајног поступка застарело, применом члана 375. Закона о облигационим односима. Ради се о закупнинама за период од новембра месеца 2011. године до фебруара месеца 2013. године из чега произлази да је тужиочево последње потраживање закупнине доспело 10.02.2013. године, док је пријава потраживања у стечајном поступку над туженим поднета 23.02.2016. године, односно по протеклу трогодишњег рока од доспелости најкаснијег тужиочевог потраживања.

Нису основани жалбени наводи тужиоца да је у погледу наведеног потраживања првостепени суд дужан био применити одредбу члана 371. Закона о парничном поступку која прописује десетогодишњи рок застарелости потраживања. Тужилац указује да је предметни уговор о закупу уговор који има елементе купопродаје непокретности са отплатом на рате. Међутим чланом 374. став 1. Закона о облигационим односима прописан је рок застарелости међусобних потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга, који такође износи три године од дана доспелости. Нема основа да се на тужиочево потраживање примени одредба члана 371. Закона о облигационим односима, јер је законом одређени други рок застарелости предметног потраживања, па првостепени суд правилно примењује члан 375. истог закона који прописује да потраживање закупнине, било да је одређено да се плаћа повремено, било у једном укупном износу застарева за три године.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука потврђена у ставу II изреке пресуде.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилно применом наведених одредаба и одредаба Таксене тарифе, туженог обавезао да тужиоцу исплати износ од 1.220.000,00 динара на име трошкова овог поступка.

Следом наведеног, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, првостепена одлука је потврђена у ставовима I, II и IV изреке.

Одлучујући о захтеву умешача за накнаду трошкова поступка, првостепени суд је правилно применио одредбе Закона о парничном поступку, када је одбио захтев умешача за накнаду трошкова поступка. Умешач је учествовао у овом поступку у периоду када је тужбеним захтевом било обухваћено утврђење потраживања по Уговору бр. 44442/16394-II-3 од 28.11.2003. године. Изјаву о ступању у парницу у својству умешача у овом поступку дао је поднеском од 24.05.2017. године, а како је тужилац делимично повукао тужбу у погледу потраживања, по основу тог уговора, умешач је изјавио да нема више правни интерес за учешће у поступку 21.03.2023. године. Међутим, делимично повлачење тужбе од стране тужиоца уследило је из разлога што је дошло до измене уговора о закупу, а на ком уговору је тужилац заснивао део свога тужбеног захтева. Уговором о измени уговора о закупу број 66577/2-03 од 16.12.2022. године на место туженог, као закупци су ступили привредно

друштво Фиколе доо, Тессина доо и умешач, услед чега је тужба делимично повучена у односу на туженог, што заправо значи да је до повлачења дошло услед околности које би се могле сматрати испуњењем обавезе. Према члану 157. Закона о парничном поступку, тужилац који повуче тужбу дужан је да противној странци накнади парничне трошкове, осим ако је повлачење тужбе уследило одмах после испуњења захтева од стране туженог. Применом наведене законске одредбе, произлази да услед овог делимичног повлачења тужбе, тужени нема право на накнаду трошкова поступка, те сходно томе ни умешач на страни туженог, јер се ово делимично повлачење не може сматрати успехом у спору странке којој се умешач придружио. Стога је на основу члана 165. Закона о парничном поступку потврђена одлука првостепеног суда из става V изреке.

ТВ/НЈ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Срђан Никић